

LECTURA

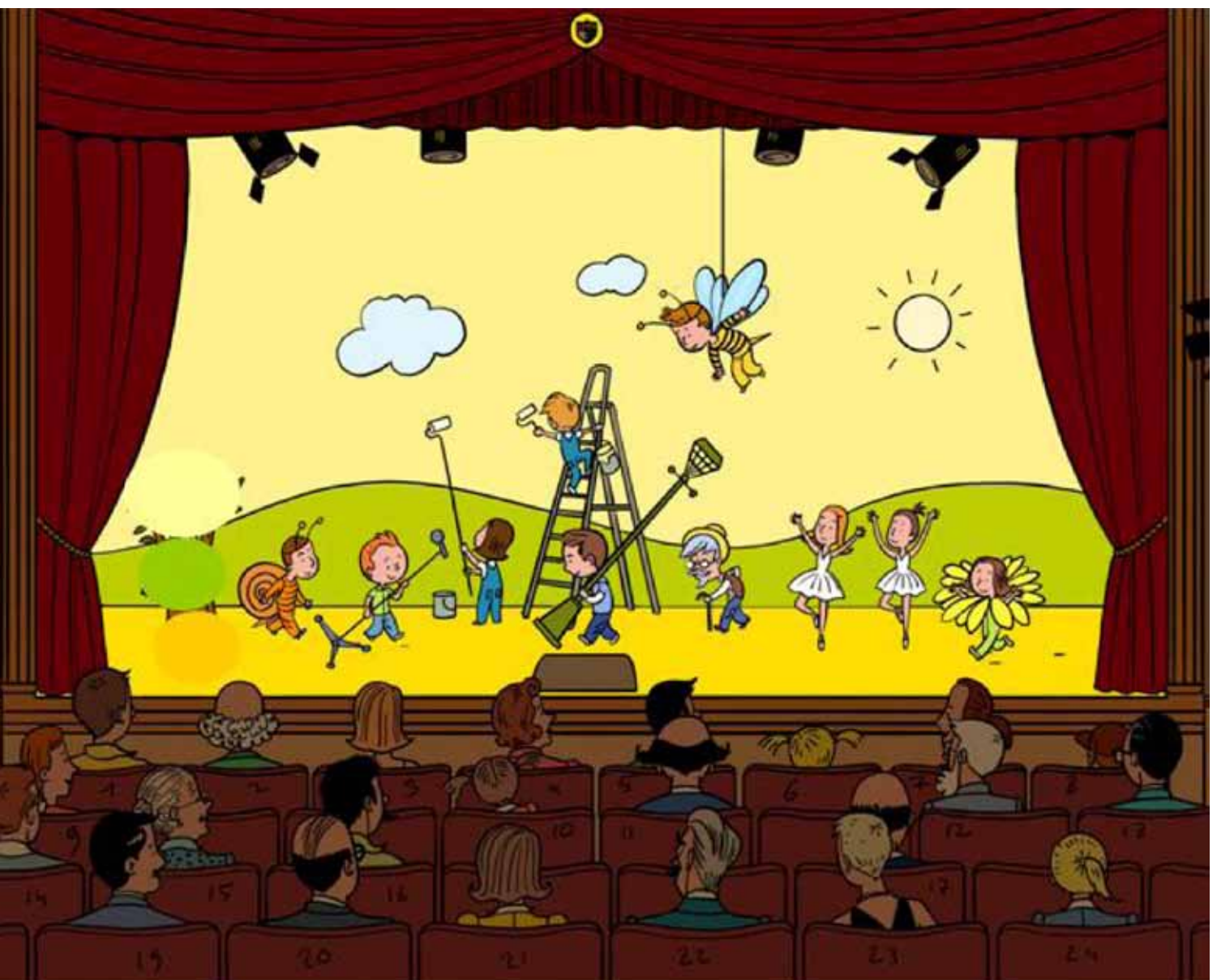
Super PEPO. El musical

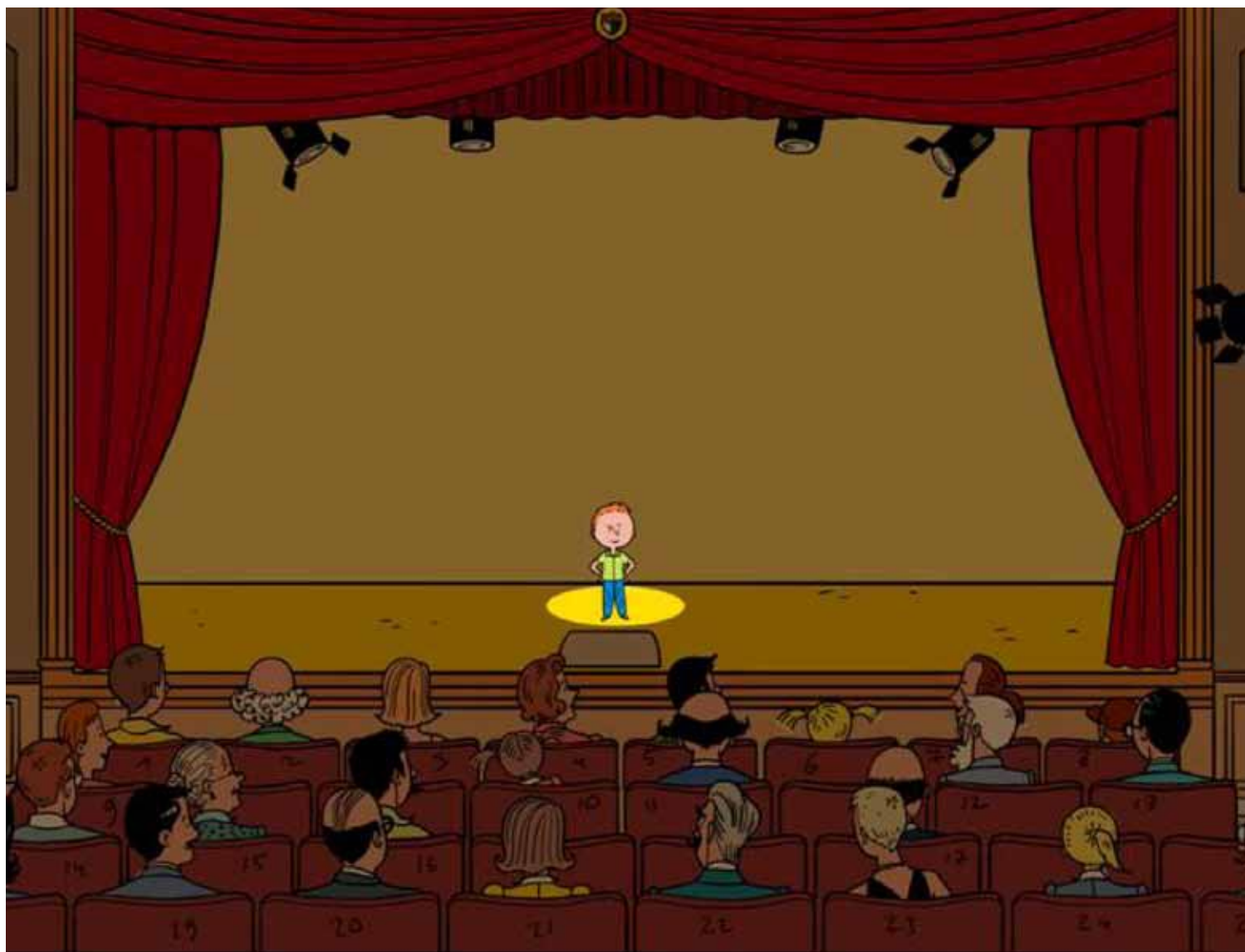

Ahir vam tindre una funció en el col·le que va ser d'allò més emocionant. Cap dels meus amics del barri té en el seu col·le una sala d'actes tan gran com la nostra. El primer dia que vam pujar a l'escenari per a assajar el nostre musical ens vam espantar un poc quan vérem totes eixes files de butaques buides davant de nosaltres. Havíem de treballar molt per a omplir la sala. Així ho vam fer i quan va arribar la funció totes les entrades estaven venudes!

La profe ens va dir que no podíem aguar per les cortines però no vam poder resistir-nos i ho vam fer amb molta cura per un dels laterals del teló.

Tots els nostres companys i companyes estaven allí, també les nostres famílies i els nostres amics. Estàvem molt nerviosos però també molt emocionats perquè havíem aconseguit una cosa important: ajudar moltes persones que ho necessitaven..., però vos contaré com va començar tota esta aventura fa un parell de mesos:

Jo ja m'havia gitat, però des de la meua habitació sentia la ràdio que la meua mare tenia encesa. Parlaven d'un país, Haití, on un muntó de gent estava emmalaltint i morint pel còlera. Una malaltia que, segons deien, només afecta els més pobres.

- No s'hi val, va dir la meua mare.

No podia adormir-me perquè em van vindre moltes preguntes al cap que em van deixar molt preocupat.

- Quina malaltia és eixa que només afecta els pobres? És que visita els bancs i si tens menys d'una quantitat de diners en el teu compte t'afecta? Jo vaig tindre por perquè acabava de comprar-me un joc de la consola i la meua vidriola s'havia quedat sense res.

- I per què la mare va dir "no s'hi val"? A casa, alguna vegada m'han dit que tinc obligacions i drets. Jo sempre intente tindre més drets, però mai vaig pensar que haguera de demanar el dret a no estar malalt.

Mare meua!, a veure si entre açò i la vidriola buida tindrè problemes?

L'endemà em vaig dedicar a investigar. En l'Acadèmia de Superherois tenim un lema "davant de qualsevol dubte, busca informació". La primera cosa que vaig descobrir em va sorprendre i al mateix temps em va enfadar.

- Resulta que el còlera sorgix on no hi ha canonades per a l'aigua neta ni albellons per a la bruta. Per això afecta els més pobres!

Però, a més, és fàcil de curar, només es necessita aigua! Quina medicina tan barata! Com és possible, llavors, que hi haja tantes persones malaltes? Ací si obris l'aixeta ix tota la que vols.

Em vaig posar molt trist quan em vaig adonar de com era d'injust tot. Les persones més pobres emmalaltixen perquè viuen en llocs sense aigua potable i sense albellons.

- I això dels drets? Vaig descobrir, llavors, que les coses més importants com la salut, el menjar o poder anar a l'escola no les tenim tots els xiquets i xiquetes des que naixem.

Quan vaig ensenyar la informació als meus companys i els vaig contar això d'Haití i el còlera, no s'ho podien creure.

Estava amb nosaltres Sandra, la germana major d'Emma, i ens va dir:

- Vivim en un món injust en què moltes persones no tenen ni els drets més elementals.

- I què podem fer nosaltres?, vaig preguntar.

Emma, que és molt impulsiva, va dir de seguida:

- Hem d'anar a Haití!

Tots la vam mirar sorpresos.

- Emma, tenim huit anys, no podem viatjar fins allí.

- Llavors? Ha d'haver-hi alguna manera de poder ajudar-los.

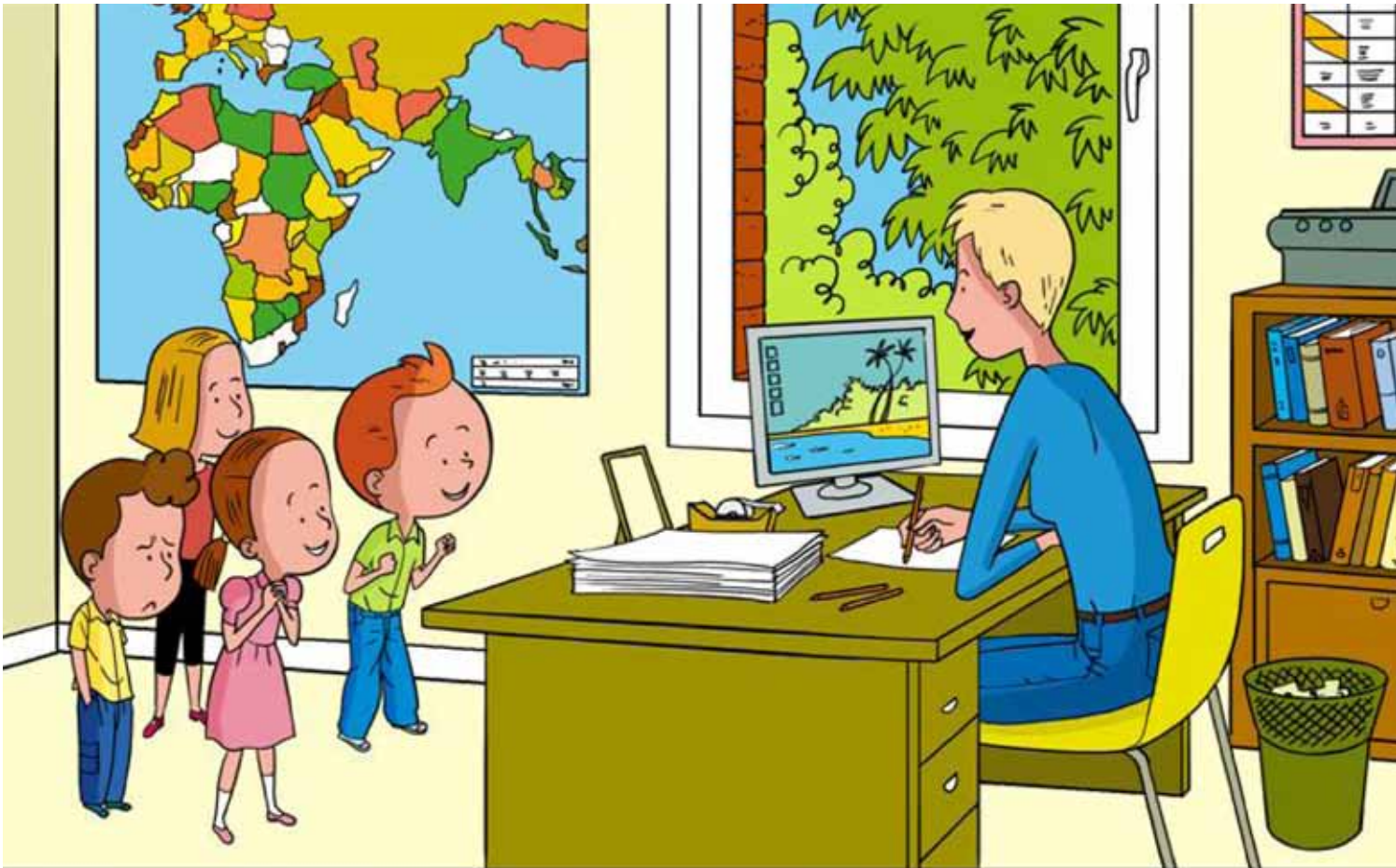
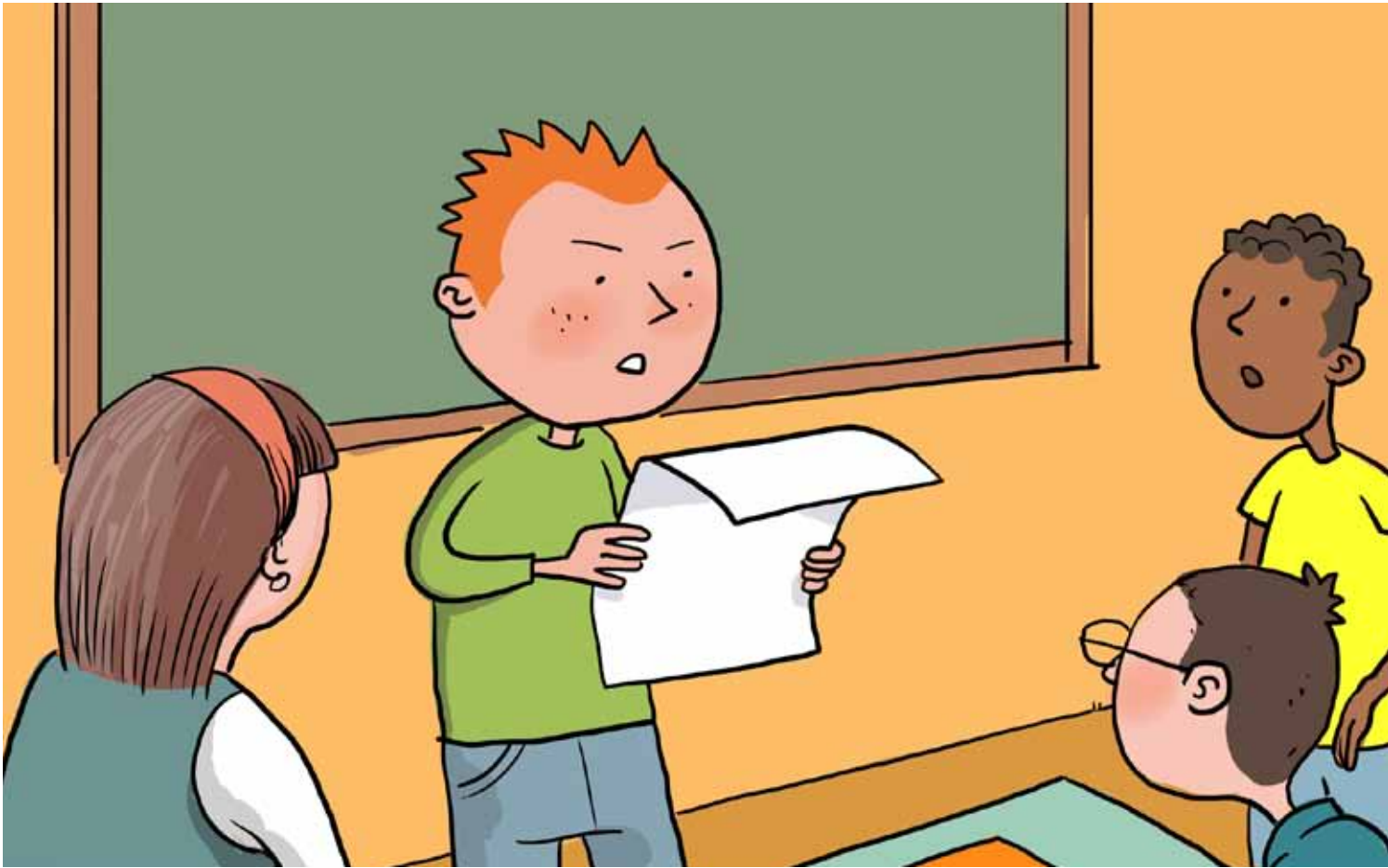
Sandra va dir:

- Per a això estan les ONG. Podríem recaptar diners i entregar-los per a ajudar eixes persones a frenar i curar la malaltia.

- Els diners de les nostres vidrioles serà suficient?, vaig preguntar.

- No, va dir Sandra. I, a més, açò ha de saber-ho molta gent. Hem de pensar en una cosa que faça col·laborar moltes persones.

- Ja ho tinc! Ja ho tinc! Un musical!, va dir Emma. A ella li encantava ballar i cantar i ho feia molt bé des que era xicoteta.

A tot el grup li va agradar molt la idea, així és que de seguida vam anar a parlar-ho amb la profe. Quan li ho vam contar tot, es va quedar mirant-nos fixament durant una estona molt sorpresa:

- Em pareix una idea genial. Podeu fer un musical amb cançons sobre els drets dels xiquets i les xiquetes. Jo vos ajudaré en tot el que necessiteu.

En realitat, a Lucas no li va fer gens de gràcia la idea. És molt tímid. Quan la profe li preguntava alguna cosa en classe sempre es posava roig, començava a suar i li costava molt començar a parlar. Imagina't posar-se a cantar i ballar davant d'un muntó de persones!

Durant la primera setmana de preparatius no vam veure Lucas aparèixer cap dia. Fins que una vesprada Lucas li va demanar ajuda a Emma. Volia que l'acompanyara a comprar un regal per a la seua germana. Era tan vergonyós que sabia que si no trobava el que buscava en la botiga i havia de demanar ajuda o consell; no seria capaç de dir-li-ho al dependent.

Emma el va acompanyar, però Lucas va tardar tant a triar el regal que se'ls va fer un poc tard.

- Les set! Fa una hora que hauria d'estar en l'assaig!, va dir Emma. Hui era el repartiment de papers i havíem de comentar cada un les nostres preferències.

- Perdona Emma. Per culpa meua, a més d'arribar tard et quedaràs sense el paper que t'agrada.

- Tranquil Lucas. El més important és participar en el musical, el paper no importa. Demà ens veiem a classe!

Emma se'n va anar corrents i Lucas es va quedar pensant en el que havia passat: Per ajudar-lo, havia perdut un paper i ell, per un poc de vergonya, no era capaç de participar en una funció que ajudaria moltes persones.

L'endemà, Lucas es va presentar en l'assaig i es va unir al grup. Li va tocar un paper d'arbre, el que quedava.

El dia de la funció estava tremolant, nerviosíssim. Per a tranquil·litzar-se va pensar que ell ho estava passant malament però que el que li passava a ell no era res comparat amb el que patien les persones malaltes a Haití. Elles mereixien que s'esforçara a superar la seua por.

Quan vam acabar ens van aplaudir durant deu minuts sense parar!, però, quan la profe va anunciar el total dels diners recaptats, va ser quan es va escoltar l'aplaudiment més fort. Tots els que estàvem allí ens sentíem molt orgullosos del que havíem aconseguit. L'esforç va valdre la pena.

I Lucas ens va ensenyar que els autèntics superherois no són els que mai tenen por, sinó els que, com ell, s'enfronten a la por per a ajudar els altres.

